

„Neen, 't is heusch waar, hoor! Ik heb 't zelf gehoord; 't lijkt een rijke sinjeur te zijn, en dan ben ik jelui met fatsoen kwijt en kan eindelijk aan mijn eigen geluk denken.”

„Ik geloof 't nog niet en al is 't zoo, dan is 't nog de groote vraag of ik het wil,” zeide Rose-Marie trotsch.

„Willen? Je wil staat achter de deur!” snauwde Gesinger, „wis en waarachtig zal je willen of ik zal 't je wel anders leeren. Je trouwt dien mijnheer, hoor! en dan opgerukt marsch!”

„En u weet niets van hem, en ik ook niet, dan alleen dat hij de neef is van den dokter.”

„En die dokter, weet je daar zooveel van?”

„Ja, daar heb ik goeds genoeg van gehoord. Ik laat me niet uithuwelijken, en door u 't allerminst!”

„Verbeeld je eens aan! Is je dit huwelijk te min?”

„Ik geef niets om dien man.”

„O Roos,” snikte Jans, „je hebt ook niets voor me over. Noch om voor hem te zitten, noch om hem te trouwen. Denk eens aan, we zullen van hier weggaan, we zullen dat gekibbel niet meer hooren en die lucht niet ruiken en we krijgen geen slaag meer!”

„Kom, Jans, ga mee naar boven! Ik heb geen zin meer van avond in de kroeg te helpen.”

„Hoor eens aan,” gichelde Gesinger, „de nieuwe mevrouw begint reeds met haar bereddering! Nu, slaap er maar eens op, hoor, en ô wee als je weigert . . .”

„Wat dan?”

„Dan sla ik je armen en beenen stuk.”

„Probeer 't eens, er is nog een politie in Amsterdam.”

Toen de meisjes in haar benauwde kamertje boven de herberg zaten, weer een paar trapjes hooger, kon Jans maar niet uitscheiden over het belangrijke voorval altijd weer te praten; zij vertelde haarfijn hoe 't gekomen was en Rose-Marie luisterde toe:

„Ach, Roos, doe 't toch!” vleide het kind, „'t is zoo niet langer uit te houden; hij is alle dagen dronken tegenwoordig. Denk eens aan, wat het heerlijk zal zijn, als wij in een mooi huis wonen en in nette kamers en misschien een meid bovendien en dan hem nooit meer zien”

Rose-Marie zuchtte diep.

„Ik zal nadenken, Jans, dat belooft ik je,” antwoordde zij.

„En hij is zoo knap, en zoo net en zoo beleefd! Wat was hij niet vriendelijk van 't eerste oogenblik dat hij mij in de tram droeg. Wat heb je tegen hem?”

„Ik weet het niet, ik begrijp hem niet goed,” zuchtte Rose-Marie. „Ga nu liggen, Jans; ik zal nog wat haken. De kant is haast klaar.”

„En dan van achteren beschouwd is 't misschien maar goed, dat je niet als zijn model wou zitten,” ging het kind naïf voort, „anders had hij je zeker nooit ten huwelijk gevraagd, maar nu ziet hij geen kans om je anders te krijgen.”